

Le baiser de l'hôtel de ville, 1950.

FOTO ROBERT DOISNEAU GAMMA-RAPHO/GETTY IMAGES

neem. Ik woon in Parijs omdat mijn ouders mij en mijn zus hier talloze keren naartoe hebben genomen om te laten zien wat leven is. Ik woon in Parijs omdat er voortdurend evenementen zijn – Paris Photo, Fiac, Fashionweek, Pan – waar de mensen opgaan in een Braziliaanse stoel uit de jaren dertig of een Rothko en daarbij vergeten dat de wereld eigenlijk één groot pesthol is vol sociopaten met wapens en politici met dubbele belangen. Ik woon in Parijs omdat ik op zondag de hele dag op de *puces* van Saint-Ouen kan rondbanjeren en dan bij Paul Bert of Le Petit Navire kan neerstrijken en mosselen en zee-egels kan eten en wijn kan drinken – als lunch.

Ik woon in Parijs om in een van de rode leren banken van Café de Flore een *omelette aux fines herbes* en een kaffee te bestellen, alleen met een boek of in gezelschap van een, twee, drie, vier, vijf vrienden die beurtelings binnen-druppelen. Ik woon in Parijs om in de armen van een Fransman te worden bemind tot diep in de nacht en ergens onder de zilveren daken wakker te worden, uitkijkend over een stukje stad dat ik nog niet kende. Ik woon in Parijs omdat ik er tot in de late uren kan dansen op een mengeling van Serge Gainsbourg en elektro te midden van mooi aangeklede mensen die net als ik het belang van theater begrijpen. Het is misschien een vlucht, maar het is evengoed een ode.

Ik woon in Parijs om met een koffie in een van de stoelen rond de fontein van het Palais Royal achterover te zitten en te genieten van de schoonheid van de architectuur. Ik woon in Parijs omdat ik met mijn benen over de kade van het Canal Saint Martin met iemand anders aan de overkant met zijn benen over de kade kan zitten flirten

(voor of na een bobun bij Le Petit Cambodge). Ik woon in Parijs omdat ik er mensen ontmoet uit andere werelden, werelden waarvan ik het bestaan niet kon dromen in mijn geboorteplaats.

Ik woon in Parijs omdat er mensen wonen die net als ik voor al deze kleine en grote gelukjes leven, en net als ik in een *carpe-diem* werkelijkheid leven. Ik hoef ze niet uit te leggen waarom ik liever iets langer doorloop voor dat ene restaurantje of dat ene plekje in de zon. Ik hoef ze niet uit te leggen waarom ik 32 ben en geen vaste relatie heb. Ik hoef ze niet uit te leggen waarom ik na drie maanden Franse les aan de Sorbonne ben gebleven. Ik hoef ze niet uit te leggen waarom ik op een dinsdagavond in een avondjurk aan tafel schuif. Ik hoef ze niet uit te leggen waarom ik gekozen heb voor een onzeker leven waarin ik doe wat ik moet doen, schrijven en liefhebben, en dat het liefst met een glas wijn.

Een lange tafel

Ik woon nu zeven jaar in Parijs. Twee maanden geleden ben ik vertrokken naar New York voor nieuwe kansen en een nieuwe blik, die in mijn ervaring alleen op afstand te vinden is. Al ruim voor de aanslag heb ik begrepen dat mijn thuis in Parijs is, maar dat ik in Parijs nooit de kansen toegeworpen zal krijgen die ik hier in New York toegeworpen krijg. Hoezeer Parijzenaars ook van status houden, uiteindelijk gaat daar het leven in Parijs helemaal niet om. We zijn te veel bezig met genieten van elkaar om onze tijd te 'verdoen' met belangrijke relaties.

Als ik mijn vriend Floris was, die nu met een licht bevende hand op een grote rol wit papier stipjes met Chine-

se inkt zet in zijn studio vlak achter Bataclan, en ik zou gevraagd worden Parijs te tekenen, zou ik honderdduizend tafels tekenen, elk omringd door een eigen familie van *bon vivants*, op tafel een goede maaltijd en een verhitte discussie. Waarschijnlijk zou ik vandaag (met een emotioneel hart) van al die tafels één grote lange tafel maken. En daarna zou ik aanschuiven tussen mijn familie van levensgenieters, en hun families van levensgenieters, die naar deze stad zijn gekomen of in deze stad zijn gebleven voor dezelfde keuze als ik: de keuze om van het leven te houden.

‘Ik kende Pierre niet, wel zijn gezicht: jong, vol joie de vivre, een grote lach’